

Sygn. akt III CZ 221/22

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa M. W.

przeciwko B. P.

z udziałem Rzecznika Praw Dziecka

o rozwód,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 4 października 2022 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 10 listopada 2020 r., sygn. akt V WSC 104/20,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Pozwana B. P. 18 maja 2020 r. wniosła osobiście skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 11 marca 2020 r., którym oddalono zażalenie pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie odrzucające zażalenie na postanowienie tego Sądu z 23 maja 2018 r. o odmowie sporządzenia uzasadnienia postanowienia z 17 kwietnia 2018 r. w przedmiocie wniosku o zabezpieczenie i zmianę zabezpieczenia.

Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniem z 10 listopada 2020 r. odrzucił skargę pozwaną, wskazując, że postanowienie z 11 marca 2020 r. nie jest postanowieniem kończącym w sprawie. Wniesiona przez pozwaną skarga jest zatem niedopuszczalna, gdyż nie spełnia warunku przewidzianego w art. 424¹ § 1 k.p.c. Ponadto skarga została wniesiona przez pozwaną osobiście, z naruszeniem art. 87¹ k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana wniosła o jego uchylenie, zarzucając Sądowi Apelacyjnemu naruszenie art. 424¹, art. 424⁶ § 3, art. 87¹ § 2 k.p.c. poprzez ich błędne zastosowanie co skutkowało niezasadnym odrzuceniem skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z aktualnym stanem prawnym, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem orzeczenia przysługuje zasadniczo tylko od prawomocnych wyroków sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie oraz od postanowień, co do istoty sprawy kończących postępowanie, wydanych przez sąd drugiej instancji w postępowaniu nieprocesowym, w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności orzeczeń sądów państw obcych oraz w postępowaniu o uznanie i stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego wydanego za granicą lub ugody zawartej przed sądem polubownym za granicą (art. 424¹, art. 519², art. 1148¹ § 3, art. 1151¹ § 3 i art. 1215 § 3 k.p.c.). Od innych prawomocnych orzeczeń, w tym postanowień incydentalnych, a także orzeczeń wydanych w postępowaniu egzekucyjnym oraz upadłościowym i naprawczym, skarga nie przysługuje (art. 767⁴ § 3 k.p.c. oraz art. 33 ust. 3 i art. 223¹ ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze); jeżeli przez ich wydanie została wyrządzona szkoda, strona może dochodzić jej wynagrodzenia bez uprzedniego stwierdzenia ich niezgodności z prawem w postępowaniu ze skargi, a więc bez pośrednio przed sądem powszechnym od Skarbu Państwa w sprawie o odszkodowanie (art. 424^{1b} k.p.c.).

Podniesione w zażaleniu zarzuty naruszenia art. 424¹ i art. 424⁶ § 3 k.p.c., oparte na odmiennym - wadliwym - założeniu, nie mogły wyrzucić zamierzonego

skutku. Wobec niedopuszczalności skargi, kwestia zdolności postulacyjnej pozwanej nie ma znaczenia dla oceny zasadności zażalenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

[as]